

DE TROMPETTEN VAN TOETANCHAMON

ANDY FIERENS BIJ DE BEZIGE BIJ

Grote Smerige Vlinder (gedichten, 2009)

Astronaut van Oranje (roman, 2013)

Wonderbra's & Pepperspray (gedichten, 2014)

Andy Fierens

*De Trompetten
van
Toetanchamon*

GEDICHTEN

2022

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Deze uitgave is mede tot stand gekomen met steun
van Schrijversvereniging 'De Bezige Bij' en Literatuur Vlaanderen.

Copyright © 2022 Andy Fierens
Omslagontwerp en -illustratie Serge Baeken
Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede
Druk en bindwerk Wilco, Amersfoort

ISBN 978 94 031 6371 0

NUR 306

debezigebij.nl

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Du wolltest deinen Vater töten, um selbst dein Vater zu sein.
(Sigmund Freud)

Be yourself; everyone else is already taken.
(Oscar Wilde)

Ik kijk mijn zoon.
Hij slaapt, ik schrik
en zie: daar ligt mijn vader.
Ik vraag hen wie ik wezen wil
en of ik die al nader.
Ze zwijgen dat ik verder moet.
(Kees van Kooten)

GEDICHTEN ZIJN GEVAARLIJK!

het gedicht vangt aan met een explosie
die alle lezers doodt

de enige overlevende is een jonge vrouw
die slechts gespaard blijft
omdat ze de openingsregel niet begrijpt

(het is een postmodern gedicht)

ze wordt opgevoerd in talkshows
en zit als studiegast in het journaal
om er te praten over de emoties
die ze voelt bij het destructieve vers

hoe kon dit gebeuren? vraagt iedereen
het had niet eens een titel!
het had geen leestekens noch hoofdletters!
en het rijmde zo schattig!

inderdaad, zegt de vrouw: abab cdcd efef gg

terwijl ze zich luidop verbaast over het feit
dat ze het rijmschema kent van een gedicht
dat ontplofte voor het zich volledig kenbaar kon maken
worden haar stappen kwatrijnen
en gaan haar benen op haar armen rijmen
haar ogen krijgen ritmiek en haar borsten
zijn plots witregels geworden

ik ben het gedicht geworden, stamelt ze

het gedicht explodeert ten tweeden male
– nu als jonge vrouw
de impact kilt deze keer alle poëzieminnende kijkers

de conclusie is duidelijk:
gedichten zijn gevaarlijk!
ze horen hoogstens thuis
op de dissectietafels van geharde academici

lees ze niet
als je leven je lief is

KOGEL

je bent een kogel die het hoofd doorboort van een jongen die gebonden in woestijnzand ligt. het internet ziet hoe hij voor de executie in de camera om gratie bidt. jij zit niet stil en vliegt verder, het verleden in, waar een teruggekeerde oorlogsheld je tien jaar eerder domweg de borstkas van zijn vrouw in dwingt. je wacht niet tot de schutter zich verhangt; jij moet voort, en kijk, even later heb je Lennon, daarna Kennedy al gedood. het duurt niet lang eer je hongerig in 1914 belandt, waar je Gavriilo Prinzip aan de aartshertog voorstelt. door de trekker overhaald vlieg je fluitend door de eeuwen heen. je kust bajonetten tot je afketst en een lans wordt die chargerend iemands hoop doorprikt. je wordt een sabel, dan een zwaard, je baant je een weg door de geschiedenis. je bent een pijl nu, en je leeft je uit op het slagveld van Crecy. je vervelt met vaart tot je plots een dolk in Azteekse handen blijkt. je offert kinderen aan de zonnegod, hun uitgesneden harten nog kloppend op het ritme van paarden in galop. verderop vermink je Caesar in de Curia Pompei. de tocht gaat voort, speer wordt bijl, bijl wordt steen. alles kleurt rood dat schreeuwt om meer. je wordt een vuist, een mond vol tanden die kelen overbijt, je reist steeds dieper in de tijd tot je voor het eerst op het toneel verschijnt. uitgebraakt en door golven neergesmaakt kruip je als een schipbreukeling aan land. je wordt vader van al wat komen zal en aan je voeten ligt de beste bruid die men zich wensen kan. de wereld plooit zich open voor zaad van rust en vrede. maar jij hebt een ander plan.

TOT DE MAAN NAAR DE WOLVEN HUILT

mijn bloemen verzoop je in een vaas vol ezelinnenpis, dus doop je pijlen maar in paddengif en zeg het, kom, spuw het uit in mijn gezicht, kook me stuk in smeltend chroom en pomp mijn longen vol met gist, bestook mij met het fosfor van je nijd, wrijf het er maar in, dump chemisch afval in mijn bek, ik weet dat je het wil, smeer mijn ogen in met bokkenzaad en vleermuisgal, sleur me door een bad vol Portugese oorlogsschepen, want is dat niet wat ik verdien? smoor me gaar voor kannibalen, kom, doe het, zeg het, prik me lek met de scherpste haviksbek, kap mijn wonden vol strychnine en arseen, vooruit, pleur een vishaak door mijn lip, doe me ouwe zeugen muilen, smeer volle luiers op me uit, draai de kwelpeer open tot ik om genade bid, smeer me in met honing en sleur me door het mierennest, breek mijn rug met kreeftenscharen, knijp etterbuilen van senioren op mij uit, vul mijn bed met kraaienpoten, noem dat een begin, maar zeg het, neem mijn schoen en steek er schorpioenen in, ontman me met de blote hand, hak met bijl en pik mijn merg uit, want is dat niet wat ik verdien? roep je wreedste kankervloeken af, voer me emmers rattendrek, doop mijn tong in foorkramerseczeem, maar zeg het, bind me vast naast een bron en laat me van de dorst creveren, je ouders staan al klaar om op mijn graf te zeiken, heb daar schik in, streel mijn lid met prikkeldraad, kom hier mijn lieveling, met die cyanidepil, kijk me aan en zuig mijn vader af tot de maan naar de wolven huilt, tot de aarde naar de sterren valt, dresseer mijn zonen, stuur ze als kindsoldaten op me af, ontsteek vuurwerk aan mijn oren, vil mij met het botste mes, knoop me aan

mijn eigen darmen op, besmet me met de builenpest,
maar terg mij niet – terg mij niet en zeg het.

PRIKKELPRAAT

ik kan het niet verklaren
maar alles windt mij op

jouw lichaam schenkt mij niets
je kraakte noot na noot in mij
toch kan ik mijn geluk niet op

een plastic zak in een droge goot
vermolmd wrakhout op een smerig strand
de laatste luchtbel uit een zinkend schip
ik kan er niet om liegen: dat alles
windt mij ongelooflijk op

is steenkool weer in prijs gestegen?
zijn mijn spillebenen onderwerp
van een populaire mop?
ik droomde van de dood, hij kwam tot mij
als jonge vrouw in minirok
en wond mij vreselijk op

de hakbijl van je temperament
of het draaien van een deurknop
bij de aanblik van een peukje op de grond
gutst de kwijl mij uit de mond

een hondje dat mankepoot
eczema onder een microscoop
tandenborstels groen, geel of rood
hun feromonen maken dat ik bloos

onlangs kreeg ik een brief: 'geachte heer,
hoe komt het dat u niet over liefde schrijft?'
van die vraag sloeg mijn fantasie op hol!
een hoogst zinnelijk gedicht zou ik schrijven
waarin ik als een Casanova
in het rond zou tasten en knijpen

het idee van Christus aan het kruis
of drie dagen op zijn eentje in die grot
een bejaarde turnster die sukkelt
met de bok, mensen toch
het windt mij óp

het knorren van de koffiezet
de fructose in mijn bonbons
een bijbelvaste journalist, een gecasteerde
optimist, de lege beker van een bedelaar
de ontdekking van een nieuw soort mos
het hitst mij godverdomme op!

jouw lichaam schenkt mij niets
je kraakte noot na noot in mij
terwijl je me vertelt dat onze dagen samen
zijn geteld, zie ik een gaatje in je sok
laat de wereld maar vergaan, ik kan van
geilheid mijn geluk niet op

HIERNUMAALS

hoor ze blaten, die pieuze schapen, hoor
hoe zij de ruimte vullen met hun hol geroep.
ze klinken valser dan Bianca Castafiore,
zijn als iemand zonder aars die dringend
schijten moet – maar liefste,
jouw naam boerend proef ik echo's
van een primordiale soep.

hoe gruwelijk het juk van al die
goden, ontstaan in fermenterende
breinen onder een brandende zon.

ik ben allergisch aan hun flauwekul
en eet koosjer noch halal. voor
mij maar één gebod: composteer
de hostie, gelijk uw tuinafval.

er groeit schimmel op hun eeuwig
leven. de tijd zal het verteren. in dit
hiernumaals buig ik voor jou en jou
alleen en roem jouw lichaam als
waardevol natuurgebied.

een grand cru van atomen stroomt als
baken van licht hoog boven ons.
sterren voeden onze dromen en
kietelen ons brein. onder het oog van
de kosmos stort de waterval van de
melkweg zich uit over ons. man en
vrouw. vlees en bloed. hier en nu.

CHOPSTICK COWBOY

japan is een pretpark
i had a ticket to ride

door jetlag vastgespijkerd in bed
herlas ik na aankomst
walvisvangst voor dummies

lachte de volgende dag al volgens het boekje
proefde hondenijs
proefde niet van het broodje samoerai semencrust

ik vond rust

in de japanse tuin met veel van de typische elementen
zoals het eiland zoals de brug naar het eiland
de rododendron het mos zoals de koi de lantaarn

in de japanse tuin vroeg ik het meisje met de mooie naam
wat betekent je mooie naam?
het meisje met de mooie naam zei ochtendkind
mijn naam betekent ochtendkind
en ik laaglandse dommerik
kon niet nalaten om te vragen
's ochtends geboren of 's ochtends verwekt?

een sensei leerde mij diepzeebuigen
naar daklozen met naamkaartjes

na kroegen vol obers die geen fooi aanvaardden
gidsten geisha's me door gietende regen
langs een love guerrilla van gekostumeerde
bon jovi lookalikes en hoertjes in kimono

op een uurtje sporen
tussen de heiligdommen van nara
galoppeerde een dolgeworden hert
met een bloedend gewei waarin een handtas hing

het was een bijzonder hert want het sprak cockney
het zei there is a parasite in your intestins
it is connected to your brain

daaraan dacht ik toen ik 's avonds de winkel betrad
waar je gedragen slipjes kon kopen om aan te ruiken

al assimilerend mediteerde ik op pratende toiletten
werd iedere avond ondergedompeld in een wereld
met miljoenen lichtjes tot ik mij een pijprokend
uitdijend universumprospecteur waande

vreemd sprookjeseiland
aldoor strevend
steeds op de rand van verstikking

zelfs het afscheid tot op de seconde getimed
ben je echt of ben je manga?

sayonara lieve vrienden
huil maar niet
ik zal weerkeren met een kist
vol verhalen

lost in dinges
yours truly

chopstick cowboy

PARANOIA WILL DESTROYA

ik hoef niet onder het bed te kijken
om te weten dat er iemand ligt
Lee Towers of Litouwers – het maakt niet uit
ze croonen dwars door het matras

iedereen sjokt van shop naar shop maar wie
houterig beweegt is een bron van brandgevaar
wees dus soepel of ze zaaien vonken aan je pit

de burens zweren samen en fluisteren me af
maaralsikallessnelinéénwoordzegverstaanzemeniet

's nachts hoor ik in de keuken selfies praten
als ik ze 's morgens confronteer ontwijken ze mijn blik

angst bestreed ik altijd door dingen te zeggen
als 'Russische moeders geven hun baby's de borsjt'
maar ik voel dat grappen mij niet meer van verdrinking
redden want mijn schedel is doormidden gespleten
en een lief klein vogeltje heeft beide helften volgescheten

ik huil me krank naar een crash
want er staat altijd iemand vlak achter mij
tot ik me omdraai; dan is hij weg

en als ik stop met ademen
blijft er iets tik-tak-tikken in mijn hoofd
een boodschap die ik al van kindsbeen af
probeer te decoderen

ik begrijp alleen de eerste zin
maar als ik 'm ooit doorvertel
maken ze me dood